

SANTA MONTEFIORE

Sodininkas
iš Prancūzijos

Alma littera

V

Akmeninis tiltelis saulei leidžiantis. Gintarinė šviesa, raibuliuojanti lygiame upės paviršiuje

Gasas pažiūrėjo, kaip ji nubėga, ir grįžo į namuką. Jis siuto, kad Storma sužinojo jo paslaptį, bet kartu graužė nerimas, kad sesuo ne grįžo tiltu, o palei upę pasileido į nepažįstamą teritoriją. Londone mama jų niekuomet nepaleisdavo iš akių. Parke, vos tik dingus už krūmo, šaukdavo, kad išlįstų, balsas būdavo persimainęs iš baimės. O dabar Storma bastosi viena. Gasas jautė kaltę. Jei kas atsitiks, kaltas bus jis. Bet nerimas neilgai tegraužė. Jis pradėjo apžiūrinėti antrą aukštą, palėpę, kur glaudėsi pora miegamųjų ir vonia. Pro langus švietė saulė, ir nuo jos spindulių Gaso žingsnių sukeltų dulkių ruoželiai žvilgėjo tarsi žėručiai. Buvo šilta ir ramu, ore tvyrojo kažki stebuklingo. Pamišęs Stormą, jis įžengė į pirmą miegamąjį.

Storma, garsiai raudodama, dūmė palei upę. Ji nekenė Gaso, nekenė kaimo, naujosios mokyklos, nekenė ir naujųjų namų. Norėjo atgal į Londoną, į savo senąjį miegamąjį, į mokyklą, kur turėjo daugybę draugų, ten, kur viskas buvo jauku ir pažįstama. Veikiausiai ji pribėgo tvorą. Kitapus plytėjo karvių ganykla. Išsigandusi, kad čionai gali būti ir bulius, ji pasirėmė į vartus ir įsikvėmė į rankovę; vilnonis paltas ašaras gėrė tarsi kempinė.

Staiga ji pasijuto stebima. Išgirdo kanopų šliurksėjimą purve ir tylų šnarpštimą – pamažu artinosi žvilgančios juodos karvės. Jei Storma būtų buvusi Gasas, būtų pamėginusi jas išgąsdinti, bet ji išsigando pati. Pakėlė akis, tačiau sukrutėti nedrįso. Karvės už vartų susispietė pusračiu, stūmė viena kitą pirmyn, jų didžiulės akys blizgėjo ir smalsavo. Panorėjusios jos tikrai išverstų vartus.

– Atkišk delną, – pasigirdo balsas šalia.

Storma nustebo išvydusi nepažįstamąjį, persisvėrusį per tvorą ir tiesiantį delnus karvių link. Jam šyptelint, įrudęs nugairintas veidas ties akimis, kur raukšlėlės jau buvo gilios ir ilgos, dar labiau pasiraukšlėjo. Vyro šypsena buvo šildanti iš vidaus, tad Storma kaipmat pasijuto geriau, tarytum širdyje žiojinti vieniša kiaurymė kuriam laikui būtų užkamšyta. Ji prisiminė mamą liepus nekalbėti su nepažįstamaisiais. Bet šitas atrodė geras, visai ne toks, kaip anie pabaisos, dėl kurių ji buvo perspėta.

Storma atkišo ranką taip, kaip nepažįstamasis. Iš pradžių karvės nesiartino, tik apžiūrinėjo atkištus delnus, pūsdamos karštą garą į drėgną spalio orą. Storma laukė, džiūgaudama, kad ji nebe viena. Pastebėjo, kad vyro ranka šiurkšti ir sausa, delno oda tarsi kelių žemėlapis išraižyta šimtų linijų. Galiausiai karvės pajudėjo jų link – iš pradžių lėtai, paskui vis labiau pasitikėdamos. Kai viena ištempė kaklą ir prikišo šlapią snukį, Storma krūptelėjo.

– Nebijok, – paramino ją vyras. Jis kalbėjo su juokingu akcentu. – Čia aberdinai angusai, itin švelnūs padarai. Tai jos tavęs bijo. – Jis suėmė jos delną, ir viena karvė pūstelėjo jiems į saują. – Matai, tu jai patinki.

Vyras atgalia ranka perbraukė karvei per snukį. Ta iškišo liežuvį ir lyžtelėjo Stormai delną.

– Koks šiurkštus liežuvis, – nusistebėjo ji, iš malonumo krizendama.

– Mat reikia gerai sugriebti žolę. Jei būtų švelnus, žolė išslystų. – Kitos karvės, pamačiusios, kad šiuodu žmogėnai draugiški, irgi siūbtelėjo artyn – ir jos norėjo būti paglostytos. – Mudu turime naujų draugių, – pasakė vyras ir nusijuokė. Keista, kad jį ėmė ir pradžiugino vaikas. Gi ką tik sėdėjo ant upės kranto susiėmęs galvą rankomis, jausdamasis nelaimingiausias per dvidešimt šešerius metus.

– Kuo tu vardu? – paklausė jis.

– Storma.

– Storma – nejprastas vardas. Aš Žanas Polis.

Jis įdėmiai pažiūrėjo į išraudusį veidelį, murziną nuo nusiritusių ašarų, ir pajuto užliejant gailėsčio bangą. Tokio amžiaus vaikas neturėtų vienas klajoti po laukus.

– Gyveni kažkur netoliese?

– Hartingtono rūmuose, – išpyškino ji pavadinimą, kuri į galvą buvo įkalusi mama. Žanas Polis perbalo, akimirką nesumetė, ką sakyti. – Anapus upės, – pridūrė Storma.

Bet Žanas Polis ir pats žinojo. Jis pakėlė akis, tarsi galėtų per medžius matyti apleistoje sodyboje besigūžiantį namą.

– Turbūt turėčiau parvesti tave namo, – tyliai pasisiūlė.

Storma nusiminusi linktelėjo. Namo nesinorėjo. Norėjosi likti su karvėmis. Žanas Polis matė, kad ji nusiminė.

– Galėsi ateiti kitą kartą. Karvės visuomet džiaugsis tave išvydusios. Dabar jos tave jau pažįsta.

– Brolis nenori su manim žaisti, – pasiskundė mergaitė. – Jis nedorėlis.

– O daugiau brolių ar seserų turi?

Storma liūdnei palingavo galvą.

– Tik Gasą.

– Kiek laiko čia gyveni?

– Nedaug, – atsakė ji. – Mes gyvenome Londone.

– Lažinuosi, kad Londone tokio didžiulio sodo neturėjot.

– Sodo išvis neturėjom, užtat turėjom parką.

Žanas Polis gūžtelėjo pečiais.

– Sodas – kur kas stebuklingesnis dalykas už parką. Soduose pilna paslaptinių viečiukių.

– Gaso namelis – paslaptis.

– Turėtum paprašyti tėčio, kad pastatytų tau žaislinį namelį.

– Jis užsiėmęs, – atsakė ji ir nunarino akis – blakstienos kone palietė skruostus.

– Tada reikia įsikurti namus drevėtajame medyje.

– Kur?

– Drevėtajame medyje, pievoje. – Buvo akivaizdu, kad apie pievą vaikas irgi nieko negirdėjęs. – Eime, parodysiu.

Jie priėjo prie mažo akmeninio tilto. Užmetus žvilgsnį į namelį, Žano Polio veidas papilkėjo.

– Tai slaptasis Gaso namelis, – rodydama į jį pasakė Storma.

Žanas Polis nieko neatsakė. Širdis – vėl sudaužyta. Jos nėra. Kam vargintasi grįžti? Ką jis vylėsi rasti? Reiktų leisti gebenei ap-

augti prisiminimus, kaip ji beapauganti jų namelį. Reiktų gyventi toliau. Betgi jis myli visa širdimi. Jei užgniaus savo meilę, tikriausiai numirs.

– Eikš, Storma. Parodysiu tau drevėtąjį medį.

Nebesigręžiodamas į namelį, jis perėjo tiltu. Pieva, kitados pilna mėlynai violetinių kamasijų ir vėdrynų, raktažolių ir pūkuotų kiaulpienių, buvo apžėlusi. Nenuėjusios prieš žiemą žolės styrojo ilgais kuokštais. O, kaip jo mėgta bristi per jas anais maloniais pavasario vakarais, kai grįždavo į namelį. Dabar čia – meilės badas.

– Anava, matai medį. – Jo balsas nuo jausmų buvo prikimęs. Žanas Polis rodė į didelį ąžuolą, išsiskiriantį pievoje. – Jis drevėtas.

– Ką reiškia „drevėtas“?

– Tuščiu vidumi. Kaip koks kiaukutas. Gali įlipti vidun ir įsirengti buveinę. – Jis giliai atsiduso. – Ji jau buvo įrengta, – tyliai pridūrė. Stormai sukilo smalsumas, bet Žanas Polis pasuko namų link. – Ar neturėtume pranešti mamai, kad grįžai?

– Ji užsiėmusi, – pasakė Storma.

Žanas Polis suraukė antakius. Persibraukė ranka per tamsius plaukus, ties smilkiniais žilstančius, ir klausiamai sužiuro į mergaitę.

– Kažin ar tokia užsiėmusi, kad nepastebėtų, jog tavęs nėra. Kiek tau metų, Storma?

– Beveik šešeri, – išdidžiai atšovė mergaitė.

– Esi išties suaugusi. Bet net suaugusieji rūpinasi vieni kitais. Eime ir pasakysim, kad grįžai, tiesiog dėl visa ko, a?

Jam kilo suprantamas noras paimti Stormai už rankos. Kiek syk braidžiota po šituos sodus laikant mažų vaikų rankes, mokant juos gamtos paslapčių ir burtų. Bet Žanas Polis jautė, kad su šita mažiuke to daryti nederėtų. Todėl susikišo rankas į striukės kišenes ir toliauėjo kiemo link.

Namas atrodė lygiai taip, kaip Žanas Polis prisiminė: pilkšvos akmeninės sienos ir čerpių stogas; aukšti, ištaigingi kaminai, kuriuose įsitaisę burkuodavo balandžiai; trys mažų stiklo kvadratėlių mansardos langai, pro kuriuos spoksodavo ir rankomis modavo vaikai. Simetriška, harmoninga namo išorė, darniai susiliejanči su

aplinkiniais medžiais ir krūmynais, lyg visa būtų sukurta vienusyk ir vienu metu užaugę.

Žanas Polis paskambino į duris. Storma stovėjo šalia, laukdama pasirodant mamos. Mamytė neturėtų nerimauti, juk miega. Netrukus durys atsidarė ir išniro Miranda, vilkinti rudu veliūrinu treningu, į uodegą surištais plaukais, raudonuojančiais skruostais. Žvilgtelėjusi į nepažįstamą vyrą, tada į Stormą, staiga pajuto sąžinės graužatį.

– Ar viskas gerai, mieloji? – paklausė pritūpdama apžiūrėti dukters. Iš murzino Stormos veidelio buvo matyti, kad ji verkė. – Kas nutiko? – Šį klausimą ji uždavė nepažįstamajam.

– Radau ją prie upės. Vieną. – Miranda atkreipė dėmesį į prancūzišką vyro akcentą. Negalėjo nepastebėti ir to, koks jis patrauklus. – Aš vardu Žanas Polis.

– Prašom užeiti, – pakvietė ji. – Labai jums ačiū, kad parvedėt ją namo.

– Nenoriu pridaryti rūpesčių, – atsakė jis rimtu veidu.

– Jokių čia rūpesčių. Užeikit, prašom, norėčiau jums atsidėkoti.

Miranda susikrimto, kad atrodo taip nevalyvai. Juk beveik niekuomet neišlįsdavo nepasidažiusi, negana to, buvo tikra, kad jos treningas su dėme ant šlaunies. Pažiūrėti nedrįso.

– Neįsivaizduoju, ką ji veikė prie upės. Dievulėliau, mano vaikai greit visai sulaukės. Gasą kaimynas Džeremis Ficherbertas prieš porą dienų parvedė iš miško. Jie pratę prie Londono parkų ir mažų sodų.

Žanas Polis koridoriumi nusekė paskui Mirandą į virtuvę. Iškart pastebėjo, kad namas viduje visiškai kitoks, ir pajuto, kad atmosfera stulbinamai pasikeitusi, tarsi per priekambarį traukiantis skersvėjis vėsintų temperatūrą, nors židiny ir ruseno ugnis. Storma striksėjo šalia Žano Polio. Jis buvo jos naujasis draugas.

– O aš maniau, kad tu žiūri filmus, – tarė Miranda Stormai, nuo kremine spalva nudažytos virtuvės spintelės imdama du puodelius ir statydama ant juodo granito stalviršio. – Žanai Poli, kavos ar arbatos?

– Prašyčiau kavos, – atsiliepė jis sėsdamasis ant aukštos kėdės.

– Mes matëm karvių, – pranešė Storma. – Viena palaižė man delną.

Mergaitė, šypsodamasi iš pasididžiavimo, aukštai iškėlė ranką.

– Vaje! Kaip baisu. Geriau iškart nusiplauk. Tikiuosi, nekišai pirštų į burną.

Miranda nutempė dukterį prie praustuvės, atsuko čiaupą ir ją kilstelėjo. Storma sugraibė muilą, pakišo rankas po vandeniu.

– Jos šiurkštus liežuvis, todėl gali būti žolė, – toliau čiauškęjo vaikas.

– Užtat gerai nusiplauk, – paragino Miranda, labiau susirūpinusi virusais nei karvės liežuvio paviršiumi.

Kai Storma nusiplovė rankas, ją pastatė ir ėmėsi kavos. Miranda pastebėjo, kad Žanas Polis žiūri sutrikęs. Jo lūpos buvo jausmingos, putlokos, virpinamos šypsenėlės. Akys šiltos, gilios ir rudos kaip irisai, apgobtos ilgų tamsių blakstienų. Labiausiai Mirandą nustebino ne akių spalva, nors ji buvo sodri ir aksominė, o jų išraiška. Jo akys buvo kupinos užuojautos, lyg jis būtų gerai perpratęs pasaulį.

– Mes ką tik persikraustëm, – sušneko Miranda pildama maltos kavos į kavavirę. – Vis dar pratinamės.

– Reikia laiko. Bet ši vieta – puiki. Čia busit labai laimingi.

Jis kalbėjo tarsi pranašas.

– Kokie vėjai į Hartingtoną atpūtė prancūzą?

– Geras klausimas. Iš tiesų ir pats nežinau.

– Neatrodo, kad būtumėt turistai.

– Aš ir nesu.

Storma prie Žano Polio prisitraukė taburetę, užlipo.

– Žanas Polis man pastatys namelį medyje, – paskelbė šypsodamasi jam.

– Ji liūdėjo, kad neturi slapto namelio kaip brolis, – paaiškino Žanas Polis.

– Gasas su ja nežaidžia, štai kur bėda. Jam beveik aštuoneri. Storma jam per maža. O jūs turite vaikų?

– Ne, aš niekuomet nebuvau vedęs, – atsakė jis.

O šitoks patrauklus vyras, pagalvojo Miranda.

– Gasas kitamet eis į internatinę mokyklą, – toliau kalbėjo ji.

– Į internatą? Juk toks mažas.

– Jei kam ir reikia į internatą, tai tik Gasui, patikėkit. – Susijuo-
kusi ji atidarė šaldytuvą ir išėmė kartoninį pakelį pieno. – Be to, aš
dirbu. Kuo greičiau juos išsiųsime į internatą, tuo bus geriau.

– Ką jūs dirbate?

– Aš žurnalistė. Tiesą sakant, nusivylusi rašytoja. Manau sau,
kai vaikai bus internate, turėsiu laiko parašyti knygą.

Žanas Polis pažvelgė žemyn į Stormą.

– Mažoji irgi keliaus į internatą?

– Kai bus aštuonerių su puse. Turėsiu tave kiek ilgiau, ar ne,
mažyte? – pasakė Miranda šypsodamasi dukteriai. Bet Storma
žiūrėjo tik į dailių prancūzą. – O jūs ką veikiate, Žanai Poli?

Miranda pripylė jam kavos ir padavė puodelį. Žanas Polis tylė-
damas gurkstelėjo. Tada ramiai pažiūrėjo ir išpoškino:

– Sodininkauju.

Miranda nustėro – tai bent sutapimas.

– Jūs sodininkas?

Žanas Polis kreivai šyptelėjo.

– Taip, kodėl gi ne? – Jis gūžtelėjo kaip prancūzas – kilstelėda-
mas aukštin pečius ir į dangų iškeldamas delnus. – Aš prižiūriu
sodus.

– Atleiskite, klausiu tik dėl to, kad beviltiškai ieškau ko nors,
kas galėtų sutvarkyti mūsų šeimą. Visi tik ir šneka, kad ankstesni sa-
vininkai buvo neprilygtami sodininkai ir kad šitas sodas buvo
gražiausias visoje šalyje. Dabar jaučiuosi kalta, kad jį apleidau. Sa-
kytum daryčiau didelį nusikaltimą ar ką.

Žanas Polis spoksojo į kavos puodelį.

– Ar pažįstate žmones, kurie čia gyveno prieš jus?

Miranda papurtė galvą.

– Ne. Atrodo, buvo senyvi. Laitliai ar kokia ten jų pavardė. Jie
išsikėlė.

– Žinau.

– Ar jūs... Na... Gal pasvarstytumėt...

– Aš šitą sodą prikelsiu, – tarė jis.

Miranda, atrodo, pradžiugo.

– Vyras pamany, kad pakvaišau. Juk jūsų net nepažįstu.

Kodėl jis staiga pats pasisiūlė, ji negalėjo žinoti. Juk nenutuokė, kad tai buvo ne nuostabus sutapimas, o daugiau nei prieš porą dešimtmečių duotas pažadas.

– Patikėkit, tokiame darbe dar ir kaip tinku. Šitas sodas – nepaprastas.

– Kitapus upės mes turim namelį. Jį reikia paremontuoti. Ilgai neužtruks. Būtume patenkinti, jei gyventumėte ten, be nuomos mokesčio.

Žanas Polis pasisuko į Stormą.

– Tai slaptasis Gaso namelis, tiesa?

– Jis labai nešvarus, – užgiedojo Storma. – Visas dulkinas. Aš dirstelėjau vidun.

– Mes jį iškuopsim. Tai įspūdinga vietelė. Lažinuosi, vasarą ten – tikra idilė.

– Man tiks, – atsakė Žanas Polis. Tada atsistojo ir priėjo prie lango. – Būtų labai gaila, jei jis sunyktų, – liūdnai tarė. – Juk sudėta tiek darbo.

„Sudėta tiek meilės.“

Jis ištuštino puodelį.

– Turiu eiti, – pasakė. – Reikia sutvarkyti keletą reikalų Prancūzijoje. Mėnesio pabaigoje grįšiu ir metus padirbėsiu pas jus.

– O mes turėsime užtektinai laiko nameliui paruošti.

– Taip ir nepasakėte savo vardo, – priminė jis eidamas į koridorių.

– Miranda Kleiburn.

– Prašau jūsų vieno dalyko, ponio Kleiburn.

Žanas Polis pažiūrėjo taip įdėmiai, kad jai apmirė širdis.

– Kokio gi?

– Kad nesiginčydama klausytumėt mano patarimų. Pažadu, būsit labai patenkinta.

– Žinoma, – atsakė ji vėl nuraudusi. Jo žavesys kėlė pavojų.

– Dabar manimi nepasitikit, bet imsit pasitikėti. – Jis atsisuko į Stormą, kuri iš paskosėjo į prieškambarį. – Sode esama stebuklo, – pasakė prisilenkęs.

– Stebuklo? – aiktelėjo ji išplėtusi akis iš susijaudinimo.

Jo balsas virto šnibždesiu.

– Taip, stebuklo, ir aš vienintelis žinau, kaip juo naudotis.

– O aš ar galėsiu tau padėti? – sušnibždėjo ir ji.

– Be tavęs juo nė nepasinaudočiau. – Žanas Polis nusišypsojo mergaitei. Mirandai nuo jo šypsenos užgniaužė kvapą. Šypsena veidą gerokai permainė, jame atsirado valiūkiškumo. – Pamatysi, kas bus iš sodo, kai pradėsime juo rūpintis. Kuo daugiau meilės sudedi, tuo daugiau meilės jis atiduoda.

– Mamyte, mamyte, aš noriu padėti rasti stebuklą!

Miranda prajuko.

– Aš irgi norėčiau rasti stebuklą, – pasakė spausdama jam ranką.

Žanas Polis paėmęs ranką kilstelėjo prie lūpų. Mirandai apsalė širdis. Ji akimis nulydėjo jį, pranykstantį tamsoje. Šis pokalbis dėl darbo buvo pats keisčiausias iš visų pasitaikiusių. Jie net nesulygo dėl atlygio. Miranda prikando lūpą atkutusi, bet ir sunerimusi – ne ji bus radusi jį, o jis ją.

Ji nuskriejo į virtuvę plikyti vaikams arbatos.

– Koks mielas, – išpoškino Storma, džiaugsmingai strykčiodama motinai iš paskos.

– Taip, tiesa, – pripažino Miranda, imdama išgertą jo kavos puodelį. – Labai. Nors vienas Dievas težino, kaip aš apie tai pranešiu tavo tėvui. Juk nieko apie jį nežinau. Jokių rekomendacijų. Jis gali būti... – Ji papurtė galvą. – Ne, nuojauta manęs neapgauna. Jis nuoširdus. Pagaliau juk parvedė tave namo, tiesa?

– Aš išsigandau karvių, – prisipažino Storma.

– Išsigandai, meilute? Todėl ir verkei?

– Jis pamokė mane atkišti delną.

– Kur tu jį radaai?

– Prie upės.

– Ką jis ten veikė?

Miranda puodelius sudėjo į indaplovę.

– Nežinau.

– O ką tu ten veikei?

– Gasas su manim nežaidė.

– Bet tau negalima lakstyti vienai.

– Kada aš vėl pamatysiu Žaną Polį?

– Na, jis bus mūsų sodininkas. Turime iškuopti tą mažą namelį. – Miranda žiūrėdama į dukterį prisimerkė. – Kodėl jis pavadinė jį slaptu Gaso nameliu?

– Nes Gasas sakė, kad namas jo.

– Ak, tai štai kur jis bėgioja.

– Jis su manim nežaidžia.

– Nes tu mažesnė ir mergaitė. Maži berniukai nemėgsta žaisti su mergaitėmis.

– Jis nežaidžia ir su berniukais.

– O turėtų žaisti.

– Jis niekam nepatinka.

Miranda ištraukė duonos kepalą.

– Gali valgyti sumuštinį prie arbatos, – pasakė praleidusi pro ausis Stormos pastabą. Nenorėjo galvoti apie tai, kad Gasas nemėgstamas. Ne tik todėl, kad buvo skaudu, bet ir dėl to, kad ta mintis išryškindavo tiesą, jog jos sūnus turi problemą. Problemą, kurią spręsti ji per daug bijo.

Tą akimirką įsiveržė Gasas. Išvydęs seserį gyvą, lengviau atsiplūtė.

– Mamytė ketina kuopti namelį, – triumfuodama pareiškė Storma.

– Kokį namelį? – sukluso Gasas, pašnairavęs į seserį.

– Tavo, – atšovė Storma.

– Tą mažą namuką prie upės, – pridūrė mama. – Reikia jį išvalyti, kad galėtų gyventi naujasis sodininkas.

– Jis mano draugas, – pranešė Storma.

– Koks sodininkas? – paklausė Gasas, jausdamasis priremtas prie sienos. Visi žino, išskyrus jį.

– Vienas mielas prancūzas rūpinsis mūsų sodu ir gyvens tame namuke.

– Betgi ten mano slaptavietė! – pasišiaušė Gasas.

– Turėsi susirasti kitą, – tepasakė Miranda.

Storma patenkinta išsiviepė prieš brolių – ji galvojo apie drevėtąjį medį. Jis – jos slaptavietė, ir ji su Gasu ja nesidalys.

Vakare pasiaiškinti dėl Žano Polio Miranda paskambino Deividui į mobilųjį. Jos nuostabai, vyras naujieną išklaušė nieko ne-

klausinėdamas. Kalbėjo trumpai ir padrikai, na ir tegu, – jei ji būtų pranešusi jam kuriuo nors kitu metu, ko gero, būtų labiau susidomėjęs.

Deividas atsidusęs atsisuko į meilužę.

– Miranda, – pasakė mesdamas mobilųjį ant lovos. – Rado sodininką.

Blaita perbėgo pirštais jam per krūtinę.

– Ledi Čaterli, – sukikeno. – Būk atsargus!

– Vargu ar mano žmonai tai būdinga.

– Ak, aš manau, kad dalelę Ledi Čaterli prigimties turim mes visos.

– Ji pernelyg snobiška, – pasakė Deividas.

– Matei jį?

– Kažin ar man varžovas. Dėl Dievo meilės, jis gi sodininkas!

– O gal mažumėlė šiurkštumo jai patiktų?

– Mirandai?

– Juokauju. – Blaita jį pabučiavo. – Ak, Romeo, uždaviau tau širdį, a?

– Užtat dabar ir nubausiu!

Deividas užlipo ant jos, keliais praskėtė kojas. Po pietų pasidžiaugė žmona, dabar pasidžiaugs meiluže. Seksas toks jau dalykas: kuo jo daugiau, tuo labiau norisi. Jis apžiojo jos burną ir praskyręs lūpas įkišo liežuvį, taip ją nutildydamas. Blaita gulėjo kaip jūrų žvaigždė, atsivėrusi jam, kad paimtų kaip tinkamas. Jos vyras toks meistriškas nebūdavo. Deividas, susijaudinęs nuo minties apie dvi savo gyvenimo moteris, abidvi gražias, abi – jo, pergalingai įsibrovė vidun antrąkart. Jis – savos karalystės karalius.